

Svenska Förbundet i Canada.

Ny Lokalavdelning bildad i Saskatoon med ett 15-tal medlemmar.

Vid Svenska Förbundets Midsommarting i Wadena, Sask., i år närvaro även några landsmän från Saskatoon, vilka önskade närmare upplysningar om Förbundet, dess arbete och strävanden. Efter återkomsten till hemstaden ha särskilt hrr. A. Isberg och Folke Wahlberg nedlagt ett gott arbete för bildandet av en Lokalavdelning av Svenska Förbundet.

Onsdagen den 2 september hölls ett konstituerande möte å Hotel Belmont under ordförandeskap av A. Isberg och med ett 15-tal närvarande svenskar. Till sekreterare vid mötet valdes Folke Wahlberg, som även föredrog en skriftlig hälsning från Förbundsstyrelsen. Efter en kort diskussion uttalade sig de närvarande enhälligt för bildandet av en Lokalavdelning av Svenska Förbundet, vilket även skulle innebära, att den förutvarande Svenska Föreningen i Saskatoon skulle övergå i den nya Lokalavdelningen samt övertaga dess vackra svenska flagga och ett bibliotek omfattande ett 100-tal band.

Vid härefter företaget val av styrelse valdes: Till ordförande A. Isberg, till vice ordf. Dave Carlson, till sekreterare Folke Wahlberg, till kassör John Shoquist, till litteratursekreterare fru A. Isberg. Till suppleanter utsågos Thure Wahlberg och A. Anderson, och till revisorer utsågos Sven Lindquist och Knut Sjövall.

Styrelsen erhöi i uppdrag att till nästa möte framkomma med förslag till omarbetsning av den förra föreningens stadgar så att dessa kunna gälla i enlighet med Svenska Förbundets konstitution.

Förutom de ovannämnda ingingo följande som medlemmar i den nya Lokalavdelningen: Frank Eliason, Fred Shoquist, Mrs. J. F. Wahlberg, Fru Hedvig Shoquist och Arne Dammort.

Sammanträdet avslöts med att mr. och mrs. A. Isberg inbjödo till ett välförsett kaffebord. Den bästa stämning rådde under mötet, och man tord ej spå fel, om man säger, att Svenska Förbundets Lokalavdelning i Saskatoon ofta kommer att låta tala om sig för ett gott och ihärdigt arbete för förverkligandet av de mål Förbundet satt sig före.

Ett flertal andra platser äro nu färdiga att bilda lokalavdelningar. Vem kommer först? **Förbundssekreteraren.**

Lac du Bonnet-nytt.

Från vår korrespondent.

Den av Svenska förbundets lokalavdelning i Riverland,

Svenskbyborna i Canada angliserast hastigt.

Barnen i engelska skolor. Läraren Malmas återvänder till Sverige.

För litet startkapital.

De svenskbybor, som i fjol foro över till Canada, ha det varken särskilt bra eller särskilt dåligt, förefaller det. Läraren P. A. Malmas, som följde med dem, tänker emellertid återvända till Sverige. Barnen gå i engelska skolor och komma snart att glömma sitt modersmål. I Ryssland kunde stammen bevara sina förfäders språk men i Canada går det tydligen inte.

Det var två grupper om tillsammans 72 personer, som under förra året reste till Canada. De tänkte slå ned sina bopålar i Alberta, där landsmän, som utvandrat direkt från Ryssland under åren '890—1910, voro bosatta. Tiderna äro emellertid andra nu än då deras anförvanter kommo dit, och endast en mindre del av de nyinflyttade kunde stanna i Alberta. Nio familjer om tillsammans 42 personer fortsatte till Pigeon Lake Farm, som ligger 24 miles väster om Winnipeg, 1 mile från stationen Meadows, Manitoba. Denna farm har en areal av 3,752 acres — en acre lika med 0.40467 hektar — och jorden är god och jämn. Alldeles i närheten har man en flod, som mynnar ut i Red River vid Winnipeg. Byggnaderna äro i gott skick och räcka mer än väl för dem som nu bo här. Maskiner finns det också tillräckligt, även om alla icke äro i särskilt gott skick. Kreatursbeståndet har följande sammansättning: 38 hästar, 6 vederbörande, 18 kor, 32 grisar.

Farmen arrenderas, och gruppen får till ägaren avstå hälften av all inkomst. Det är dock meningen att efterhand förvärva den, och betalningen skall erläggas genom årliga avbetalningar, bestående av skörden från 1,200 acres i 22 år. Egendomen är med byggnader och inventarier värderad till 50 dollar pr acre, vilket Malmas med hänsyn till de låga spannmålspriserna och tryckta tiderna finner väl dyrt. Det värsta av allt är, säger han, att det dröjer så länge, innan farmen kan skiftas mellan de olika familjerna. Gruppens startkapital har dessutom varit otillräckligt, så att man i avvaktan på försäljningen av den första skörden måst skuldsätta sig. Hur det i längden kommer att gå för denna grupp är inte gott att säga, även om villkoren synas jämförelsevis goda.

Som sagt blir det svart för en del av svenskbyborna i Canada att bibehålla sitt modersmål. I Ryssland gick det därför att de voro samlade på ett ställe, i Canada äro de spridda i grupper, som ej kunna hålla sig med särskilda lärare. Jag har gjort vad jag kunnat för att upprätthålla svenska språket, och jag har även hjälpt till med räkningsförandet och ordnat för dem också i andra avseenden. Men de ha inte råd att hålla sig med någon funktionär av detta slag, och eftersom jag inte är någon dugande arbetare, kommer jag väl i höst att återvända till Sverige, framhåller Malmas.

Frank Pearson.

Vårt varmt kända tack frambäres härmed till sångkören samt släkt och vänner för tal, sång och den rika blomstergården och för all visat deltagande vid vår åskade makes och faders bortgång.

Lac du Bonnet i sept. 1931.

Mrs. Björk, barn och barnbarn.

New Yorks neger- och Kinesstad.

Hur slummen söker rädda de sjunkna.

När man färdas i New York har man flera möjligheter att välja på för att komma fort fram. De vanligaste äro "subway" och "elevated." Det senare är namnet på de upphöjda järnvägsbanor som äro byggda högt uppe längs de mera betydande avenyerna i staden. Subwayn, den underjordiska, är nog den snabbaste, men det är kavt och olidligt att fara med denna. Även i elevated är det tryckande hett och renligheten lämnar åtskilligt övrigt att önska. Men praktiska äro de. För en nickel, 5 cent, kan man fara hur långt som helst inom staden, och det är väldiga avstånd. Tågen koras illa, det slänger och rycker förskräckligt, men fram kommer man och fort går det. Detta är huvudsaken.

New York är en motsättningsrik stad. Redan den yttre strukturen talar sitt tydliga språk. Ståtliga skyskraper stå sida vid sida med små fallfärdiga ruckel. Här möta vi också den utsöktaste och mest raffinerade lyx alldeles inpå det djupaste elände. En bild av det senare gays vid besöket på Bowery Branch, en stor K. F. U. M.-byggnad avsedd för verksamheten bland vilsekomna och hemlösa. När man går hit, liksom till kinesstaden, skall man lämna alla värdesaker hemma, om man vill ha dem för sig själv. I Bowery mottages den hjälpsökande av en sekreterare, som håller ett ingående förhör med vederbörande. Detta dels för att utöna om han har vilja till att föra ett hederligt liv dels för att få ett omdöme om vad sysselsättning han bäst skulle lämpa sig för. Sedan underkastas han läkareundersökning, får bada ett mal mat och föres in i en sovsal med ett 30-tal platser. Under tiden desinficieras kläderna. Dagen efter börjar arbetet med att skaffa honom anställning. Detta lyckas alltid. Allt vad den hjälpsökande fått mottaga har debiterats honom, och när han sedan får inkomst måste han betala själv, såväl för tiden som gick före anställningen som för fortsättningen. Efter 4 a 5 veckor har han i regel förtjänat så bra att han kan flytta upp i en högre avdelning. Här äro rummen mindre och hemtrevligare och vackrare sällskapsrum stå till förfogande. Till denna avdelning hör också en finare matservering, med något dyrare priser. Allt är dock fullständigt billigt. Genom denna verksamhet har mängden ungdom räddats från en säker undergång i denna stora stad där dollarn har större värde än ett människoliv. För den som inte vilja underkasta sig förhör eller ha möjlighet att resa sig till ett ordnat liv finnes ytterligare en avdelning, där man, i den mån det går även försöka hjälpa dessa.

En kväll vid notiden sätta vi oss på 9:de avenyens elevated, som rasslande för oss till Manhattans sydligaste spets, där vi ta ett tåg som förs oss till kinesstaden. Befolkningen här består mest av kineser. Det är redan mörkt, ga-

terna äro sparsamt uplysta, kanske med avsigt för att i någon mån dölja det armod som här florerar. Då vi kommo ned från stationen göttes vi av en folkhop, som några poliser höllo på att skingra genom att rikta mynnningarna i av sina korta karbiner mot människornas bröst. Orsaken till folksamlingen var som vanligt ett slagsmal. Starkt blödande och med avslaget ben ligger en neger på trottoaren, under det att en sjukvårdare lägger ett första förband. På gatan väntar en smutsig ambulans. Ingen blir anhållen, här sluss man ju dagligen, och detta var ju bara en neger. Ibland anordnar kineserna inbördskrit, och då kommer yxorna till flitig användning.

Så äro vi mitt inne i kinesstaden. Smala gator, fulla med kineser, som bo här i tusentals. Affärerna, om man kan kalla dem så, äro öppna dygnet om. Här kommersas det — och prutas. Denna stadsdel har sin motsvarighet i negerernas Harlem. Här ha de sina högkvarter, dessa båda färgade raser, och försäkra myndigheterna många bekymmer. Detta inte minst på grund av den starka folkökning som äger rum bland dessa folk, under det att nativitetens sjunker hos de vita. Här finnes en massa obkyrta nöjesplatser, utgörande verkliga moraliska pesthärdar.

Hit har också samlats en massa av samhällets dragg. Hemlösa och sjunkna bliva de omkring, eller söka en stunds vila på trappor och bänkar. Det är en fruktansvärd tragik som kan avläsas i dessa människooöden. Här bedrives också en särskild form av räddningsarbete — nattmission. När kvällen kommer öppnar denna sina portar. Vi styra våra steg till en av dess lokaler. Sällskapet som arbetar här kallar sig "The Hec-cue society."

Själva lokalen är en f. d. kinestheater, under vilken har varit en spel- och opiumhala. Salen är ganska rymlig med väggar i smutsbrun färg. Ett hundratal män — verksamhet för kvinnor bedrives på annat ställe — äro samlade. Bakom bänkarna har lämnats gott om utrymme för turister, som komma och gå under hela mötetiden. Bland dessa är man mycket samvetsgrann att ta upp kollekt. Vårt sällskap jämfatte en grupp tyska K. F. U. M-are blevo bjudna fram till plattformen att ta plats. Här satt ledaren jämte några medhjälpare. Solfjädrar voro utlagda på varje stol, och de voro välbehövliga i den heta och kvalmiga atmosfären. Vågarna äro försedda med diverse inskriptioner. Bl. a. "Aldrig stängt — men vi behöva er hjälp", "Har du skrivit hem till din mor" etc.

Vid flygeln sitter en liten mager kvinna och ackompanjerar sångerna som i takt avlösa varandra. Ledaren går av och an på plattformen. Han verkar allt annat än förroendeingivande. Med **hes** (Forts. å sid. 12.)